

Sis mesos d'hivern

Marta Buchaca

**Sis mesos
d'hivern**

Navona

Primera edició Febrer de 2022

Primera reimpressió Març de 2022

Publicat a Barcelona per Editorial Navona SL

Editorial Navona és una marca registrada de Suma Llibres SL

Aribau 153, 08036 Barcelona

navonaed.com

Direcció editorial Ernest Folch

Edició Xènia Pérez

Disseny gràfic Alex Velasco i Gerard Joan

Maquetació i correcció Moelmo

Paper tripa Oria Ivory

Tipografies Heldane i Studio Feixen Sans

Imatge de coberta Conxita Herrero Delfa

Distribució a Espanya UDL Libros

ISBN 978-84-19179-03-6

Dipòsit Legal B 20604-2021

Impressió Romanyà-Valls, Capellades

Impressió a Espanya

© Marta Buchaca, 2022

Tots els drets reservats

© de la present edició: Editorial Navona SL, 2022

Navona dona suport al copyright i a la propietat intel·lectual. El copyright estimula la creativitat, produeix noves veus i crea una cultura dinàmica. Gràcies per confiar en Navona, comprar una edició legal i autoritzada i respectar les lleis del copyright, evitant reproduir, escanejar o distribuir parcialment o totalment qualsevol part d'aquest llibre sense el permís dels titulars. Amb la compra d'aquest llibre, ajuda els autors i Navona a seguir publicant.

*Al Roger i el Joan,
que fan les millors abraçades a tres de l'univers.*

*Con todo lo que tú eras,
Con todas tus cositas buenas
¿Por qué haces tanto daño
Y quemas, quemas, quemas?
Y tu voz que era el silencio
La calma más suave del río
¿Por qué se vuelve tormenta
Y frío, frío, frío?*

EDE i XOEL LÓPEZ,
«Quemas»

Índex

1. GENER	
Una família perfecta	15
2. FEBRER	
Habitació doble d'ús individual	55
3. MARÇ	
Hi ha coses pitjors a la vida	99
4. ABRIL	
Porta sempre condons a la bossa	133
5. MAIG	
No deixis mai de besar així	173
6. JUNY	
Abraçada a tres	207

Podria obviar que tot això va passar enmig d'una pandèmia mundial. Podria fingir que no anàvem amb mascareta, que no teníem les mans vermelles i encetades de l'excés de gel hidroalcohòlic, que no hi havia toc de queda i que els restaurants i els bars no estaven tancats. Però no ho faré. Perquè vull explicar el que va passar tal com va passar, sense artificis, sense mentides, sense subterfugis. I sí, va passar en plena pandèmia, i no, la pandèmia no va ser el motiu de la nostra separació.

1. GENER

Una familia perfecta

Hem anat a parar a la terapeuta més racional i escèptica de tota la ciutat. A ell ja li va bé, és pràctica i no parla de sentiments. Jo, que fa més de deu anys que vaig a un psicòleg que passa consulta en una sala que bruteja, plena de matalassos i coixins amb olor del darrer client, i que et fa respirar i parlar sense filtres del que sents, no entenc de què va tot això. La sala de la terapeuta és un despatx. L'observo, asseguda en una cadira on se m'enfonsa el cul, i no veig la diferència entre aquest i qualsevol altre despatx de qualsevol ciutat. Podria ser el d'una advocada, una metgessa o una gestora. Però és una terapeuta de parella que ens atén, asseguda a la taula, protegida per una mampara i amb mascareta. Nosaltres també portem mascareta. I quan li explico això al meu psicòleg, que fa la teràpia a pèl i que m'abraça quan ho necessito, es posa les mans al cap. Fa mesos que fa la teràpia així i se m'acut fer el càlcul. Veu uns set pacients al dia, per cinc dies que té la setmana, trenta-cinc, per quatre, cent quaranta. Cent quaranta persones al mes. Fa més de vuit mesos que visita presencialment, més de 1.120 visites han passat per aquells matalassos i presumeix que cap dels seus pacients ha agafat la malaltia que ens amarga la vida des de fa gairebé un any.

Ella, clarament, és d'una altra branca: la dels que tenen pànic al virus, la dels que es protegeixen les vint-i-quatre ho-

res, la dels que trien sempre l'opció videotrucada per davant de la presencialitat. La dona és clara, i ens diu que la teràpia no serà llarga. A ell això també li va bé. Cent euros per sessió, com menys en fem, millor, deu pensar. Potser no és això el que pensa, potser està pensant en el cafè amb llet que es prendrà quan surti de la consulta, o en els calçotets nous que s'acaba de comprar i que encara no m'ha ensenyat. M'imagino que pensa això, però fa mesos que no tinc ni idea del que li passa pel cap. Fa mesos que s'ha convertit en un ésser estrany que conviu amb mi, un desconegut, un extraterrestre que ha posseït el qui era el meu marit, el qui em feia riure, el qui m'acompanyava.

La teràpia consisteix a millorar la comunicació entre nosaltres. Hem esperat massa a demanar ajuda, tot i que reconec que em fa una mica de ràbia acceptar que necessitem una tercera persona que arregli la nostra relació. Jo no tinc por a les teràpies ni a l'autoconeixement. Em dedico a escriure, així que tinc un màster en sentiments i en comportaments humans, i fa anys que soc addicta al Jose Mari, el terapeuta dels matalassos. Hauria d'estar prohibit que un terapeuta es digués Jose Mari, però ell no ho deu veure així i no s'ha dignat a canviar-se el nom per un de més professional. I no li va malament del tot, perquè si multipliquem els cent quaranta pacients per setanta euros la sessió, això fa un total de 9.800 euros al mes. Es pot dir com li doni la gana. Dic que en soc addicta perquè el Jose Mari té un punt de sectari. D'ençà que hi vaig, l'he recomanat a totes les meves amistats i totes han creat una estranya dependència cap a ell, més o menys com jo. Quan ens reunim fent una birra el citem més d'una vegada. El Jose Mari diu que no et pots responsabilitzar del que fa l'altre, que l'important

ets tu. «Jo és que, com m'ha dit el Jose Mari, estic posant límits a la meva mare». «I jo al meu pare». «Doncs a mi m'ha dit que he de deixar de practicar sexe amb desconeguts, perquè només ho faig per omplir el buit que sento des que el meu pare em va abandonar quan tenia sis anys». I així, les amigues traumatitzades anem tirant com podem, entre birres, riures i les directrius del Jose Mari.

La terapeuta ens pregunta què ens ha portat fins aquí. Així de directa, així de clara. M'agradarà. La pregunta és concreta, la resposta també hauria de ser-ho. Jo no dic res. Són tantes coses, i tan difícils d'explicar, de sintetitzar... Però ell és bo en la síntesi, ell és concís, categòric, inequívoc i té una clarividència prodigiosa: «Problemes de comunicació», afirma. Segur, contundent. És això, penso, té raó, tot i que se m'acuden infinitat d'altres motius que ens han portat a aquesta consulta asèptica amb olor de desinfectant. Però callo. Continuo pensant que ell parla millor que jo, que analitza millor que jo, i deixo que m'avanci, que controlí, que domini.

Ella em convida a parlar i jo em limito a confirmar el que ell diu. Al cap d'una estona, el meu ego surt a la conversa: «Sempre parla d'ella», diu ell sense mirar-me als ulls. I, després d'aquesta sentència, més preguntes de la terapeuta, des de darrere la mampara, que em resulten absurdes i francament poc interessants. Que passi ràpid, penso, solucionem-ho d'una vegada. Que tot torni a ser com abans.

Vaig demanar recomanacions a coneguts i conegudes sobre teràpia de parella. Comences a preguntar i qui més qui menys hi ha anat o té un amic que ho ha fet. O hi ha anat, no t'ho diu i menteix dient que «un amic» sí que hi ha anat i et

passa el telèfon. El primer número que em van donar va ser el d'una dona que només atenia casos d'infidelitat. Aquest no era el nostre cas, però ara ja sé que a la meva amiga Glòria el nòvio li va fotre les banyes, cosa que no m'ha explicat mai però que li deu explicar al Jose Mari a cada sessió.

La Glòria és una actriu amiga meva que té tres nens amb un publicista insuportable. No entenc per què la majoria de les meves amigues tenen marits impertinents, egòlatres i pesats. Suposo que elles opinen el mateix del meu. Potser se n'alegraran si finalment em separo. O potser en aquest cas l'egòlatra insuportable soc jo i són els seus amics els que estan esperant que ell per fi faci el pas i s'alliberi del meu ego. Aquest pensament em trasbalsa. Imagino els amics d'ell, fent una festa per celebrar que s'ha separat de mi. Brinden, beuen i porten noies solteres àvides de embolicar-se amb nois més madurs. Per què tinc tanta imaginació? Per què penso sempre el pitjor? «Et boicoteges», em diu sempre el Jose Mari. Jo, si la Glòria se separés de «l'imbècil» li faria una festa, suposo que per això imagino que els amics d'ell farien el mateix. Total, que em passa el número, descobreixo que només tracta infidelitats i la descarto. Em passen més contactes, i em resulta curiós que tots són de terapeutes dones. Els homes no fan teràpia de parella? Tot quadra, suposo: la incapacitat masculina només la poden guarir les dones. I així anem. M'acabo quedant amb la d'una amiga que visita a rambla Catalunya. «A la tercera sessió ens va dir que ens separéssim», em diu com a carta de presentació de l'especialista, i em sembla la millor opció: una tia pràctica i resolutiva. Com jo.

Però ara la veig, borrosa darrere de la mampara, prenent notes sense parar, i penso que venir aquí ha estat un error.

Continuo silent. Noto la mirada d'ell a la meua orella. M'observa de reüll, no deu entendre res. Ell, que sempre em diu que xerro massa, que sempre em titlla d'excessiva, no deu comprendre per què callo. Ara, en el moment més important de la nostra relació, no tinc res a dir. Però ella no em deixa no intervenir, no deixa que ell domini la teràpia. No és això el que hem vingut a fer aquí. I em mira als ulls, ella sí, obligant-me a expressar-me. «Etic molt cansada», dic al cap d'uns segons. «La majoria arriben aquí molt desgastats», afirma. I, aleshores, m'adono que aquesta dona ens tractarà com una parella més, com una transferència més al seu compte bancari, com una estadística. «Teniu dos nens, oi?». I és llavors, quan començo a plorar.

Quan feia un mes que ens coneixíem li vaig dir: «Jo vull tenir una família. Si no és el que tu vols, ja podem plegar». I no va marxar corrent, ni va trucar a cap psiquiàtric perquè m'interessin. Sempre he estat una dona clara i directa, i aquests han estat els meus defectes i les meves virtuts a parts iguals. No va fugir, i uns anys després el Predictor va mostrar dues ratlles. Jo sempre havia volgut que el meu fill es digués Arnau. Em sembla un dels noms més bonics que hi ha en català. Però de seguida vaig entendre que l'assumpte no anava només de mi, que allò de tenir fills era cosa de dos, i que s'havien de fer pactes. En aquell moment no vaig pensar que, si un dia ens separàvem, hauríem de decidir quina mena de custòdia tindríem, el calendari, l'escola, la roba, i un llarg etcètera que, aleshores, en un núvol de felicitat i futur eterns, no em passava ni pel cap. En aquell moment estava embarassada, tenia un home deu al costat i era la persona més feliç del món.

Després de llistes interminables de noms catalans, castellans, bilingües, internacionals, d'una síl·laba, de dos, de tres, de nena, de nen i sense gènere, vam acordar dues llistes, la seva i la meva, com a finalistes. Els noms que hi havia a la llista d'ell i dels quals prefereixo no dir res eren: Frederic, Lleó, Hug, Otger, Leopold, Lucas (no entenc com es va colar en aquesta llista tan de la terra), Roc i, em costa no fer-ne cap comentari: Rauric. La cosa no era senzilla. La meva era més... Tampoc la qua-

lificaré, per no ofendre tercers: Arnau, Jordi, Ferran, Marc, Jan i Aleix. No ens vam posar d'acord. Així que vam anar a parar a l'Idescat (l'Institut Nacional d'Estadística) per veure quins eren els noms més posats aquell any a Catalunya i utilitzar la informació per, evidentment, triar els darrers de la llista.

Rauric no hi apareixia. Era d'esperar. El que liderava el rànquing era Marc, cosa que va eliminar la candidatura de manera immediata. No recordo com vam arribar al nom definitiu, el nom que va ser el del nostre primer fill. Entre els meus defectes, a part de ser clara i directa, hi ha el de tenir una manca de memòria patològica. No recordo mai res. Ni què vaig dinar ahir ni el nom de la meva professora de tercer de pàrvuls. No és un exemple a la babalà. De les trobades d'exalumnes d'EGB, el que més em traumatitza, a part de les panxes i l'alopecia dels excompans i la panxa i l'alopecia de les excompans, és que tots recorden noms i cognoms de les professores i professors de tota la nostra etapa escolar. D'acord, no és gran cosa, però és que també recorden anècdotes concretes de segon d'EGB o noms de companys que van estar amb nosaltres només uns mesos. La Blanca, aquella nena que va arribar a primer d'EGB i que per Nadal se'n va anar a viure als Estats Units. Jo crec que queden abans per putejar-me, i es posen d'acord per explicar històries amb una nitidesa i uns detalls feridors per a una desmemoriada com jo.

En la feixuga i excitant tasca de posar nom als nadons hi ha diverses variants. Un clàssic: el nom del pare del pare. Antic i ranci, però, inexplicablement, hi ha gent que encara segueix aquesta tradició. La variant més habitual: els progenitors, després d'unes setmanes o uns mesos de parlar-ne i de man-

tenir la parella entretinguda buscant nom de la criatura, arriben a un acord. El nom resultant sol ser sempre el segon més votat, com passa als premis literaris en els quals sovint faig de jurat. L'obra guanyadora mai és la preferida de cap membre, sempre és la més consensuada, o sigui, la segona, tercera o quarta opció. Així que quan compreu un llibre per l'únic motiu que ha guanyat un premi, penseu que sempre, i sense excepció, esteu davant d'un segon plat. Amb els noms dels nens passa el mateix. El nom resultant mai és el preferit de cap dels dos progenitors.

La tercera opció en la cerca de nom és, personalment, la que més detesto. «No li posarem el nom fins que li veiem la carona». Això pot significar dues coses: una, som tan alternatius i tan hippies que esperem que la natura ens faci la feina, dues, som incapaços de posar-nos d'acord amb el nom, així que posposem la decisió al màxim. Aquesta acostuma a ser la veritat en la majoria de casos, i sol comportar que la tria del nom recaigui en el pare. Algú em pot dir d'alguna mare que sigui capaç de fer alguna cosa que no sigui amorrar a la teta el seu nadó acabat de néixer, després d'un part? Doncs això. Un cop més, l'home guanya. L'esgotament postpart i deixar que el pare decideixi unilateralment han fet que al món hi hagi nens que es diuen Aquiles, Roure, Lobo o Lionel (pel Messi). M'imagino la cara de la mare, un cop recuperada. Nou mesos i dotze hores de part per acabar amb un Lobo entre els braços. I per a tota la vida.

El nostre cas no va ser aquest i, finalment, vam escollir la posició número vint-i-dues de l'Idescat de l'any 2015: Oriol. Nom que ara és indivisible del nostre fill de cinc anys, que no podria dir-se de cap altra manera. Perquè això també passa.

Un cop li poses el nom, hi ha el convenciment general que aquella criatura no podria tenir-ne cap altre.

Plorar fa que les ulleres se m'entelin, per culpa de la mascareta. La dona assenyala una capsa de mocadors, i n'agafó un per eixugar els vidres. L'Oriol porta ulleres des que té un any. En aquest moment, a la consulta, recordo el dia que vam anar a l'òptica per provar-li les seves primeres ulleres i torno a plorar sense consol. Ell no em fa cap gest de suport. Ni una carícia, ni una abraçada, ni una paraula. Res. I encara ploro més. La terapeuta aclareix que aquí treballarem la parella, no els fills, així que ràpidament aparta els nens de la teràpia. I jo, a poc a poc, deixo de plorar.